

Kvinnor för fred

*För fred på kvinnors villkor - för fredliga konfliktlösningar
information och studier om fredsfrämjande utveckling*

Nummer 4-2009

*Hon kallas
"PEACE MOM"
för sina de-
monstrationer
utanför Bush
ranch i Texas
2005.*

*Hennes son
dödades i Irak
och hennes
vrede på både
Bush och
Obama känner
inga gränser*

***Cindy Sheehan,
amerikansk antikrigsaktivist.***

NR 130 - 4/2009

Kvinnor för Fred, som bildades 1978, arbetar för fred på kvinnors villkor. Föreningen är partipolitiskt och religiöst obunden.

Kvinnor för Fred är medlem i många nationella och internationella freds-, kvinno- och solidaritetsorganisationer och ingår i ett nätverk med internationella förgreningar.

Kvinnor för Fred kräver stopp för kärnvapen och kärnvapenprov, kämpar mot militär rustning och vapenspridning, kräver stopp för vapenproduktion och vapenexport och en omställning från militär till civil produktion.

Kvinnor för Fred arbetar för kvinnors medverkan i konflikthandling, för mänskliga rättigheter för barn, kvinnor och män, för ökat inflytande för FN och OSSE i alla fredsprocesser och för en framtida fredskultur.

Medlemsavgift 170 kr/år i Rikssorganisationen+ en mindre avgift på platser med lokalgrupper.
Fam..medl och stud 50 kr/år
Stödmedlem 100 kr/år
inklusive KFFs tidning

Kvinnor för Fred

Adress: Gamla Brogatan 27
111 20 Stockholm
Mobil:076/117 97 27
Postgiro: 439 12 25-2

Redaktion: Breda gatan 6
115 21 Stockholm
tel/fax: 08/667 97 27
E-post- kff@telia.com
www.kvinnorforfred.se

INNEHÅLL

"En annan syn på Afghanistan" - referat från Afghanistanveckans avslutningsseminarium av Kerstin Vinterhed	4
Vad hände den 12 december 1979?.....	6
Afghanistanmöte i Karlstad med Thage G Peterson.....	7
Referat av Cindy Sheehans tal på Afghanistanveckans avslutningsseminarium	8
Kan man leva på ickevåld?	9
Internationell konferens om kärnvapen- nedrustning vid Budkavlens ankomst till Stockholm 6 november.....	10
Inger Holmlund belönad för sitt arbete med Budkavlen.....	11
WAFE - möte i London - Maria Hagberg rapporterar.....	12
Världsmarshen - fortsättning och uttalande.....	13
Sverige i det globala Nato.....	14
Stoppa NATO!- en internationell e-post lista.....	15
Kvinnor i Svart i Göteborg.....	16
Minnesskrifter över tre starka kvinnor.....	17
Låt de apatiska barnen få stanna.....	18
Kvinnor för Freds årsmöte 2010.....	18
SAMLA - Kontaktkvinnor.....	19

Trender

**Kärnkraftsreaktorer
Anrikat uran, plutonium
Tomtevärlden
kommer han med någon säck**

**Kärnvapenprov, program
i vardande
Även något litet rike vill
skaffa sig
de stora makternas språk**

**Forskarna kommer med idéer
Politikerna frestas nog
att bara köra på,
skaffa sig en atomkrigsknapp
Lyckas med dold export?**

Ryszard Golebiowski

Tidningen Kvinnor för Fred

Utkommer med 4 nummer/år
Ansvarig utgivare SAMLA,
KFFs styrgrupp

Redaktör: Bibbi Steinertz,

Varje författare ansvarar själv för
sin artikel. För icke beställt
material ansvaras ej.

Omslagsbild: Den amerikanska
antikrigsaktivisten Cindy Shee-
han, också kallad "Peace Mom".

Foto: Murat Kuseyri

Teckningar: Helga Henschen

Tryck:
Norra Skåne Offset Hässleholm

Kära fredsvänner

Året går mot sitt slut och förhoppningarna är, som alltid, att läget i världen skall ljusna. Tyvärr blir det ofta tvärtom - krigen tar inte slut- vapenhandeln utvecklar sig och vapenhandlarna blir rikare - kärnvapen som KFF har kämpat mot i över 35 år har inte försvunnit, utan de har blivit fler och farligare. Det känns viktigare än någonsin att vi är många som kämpar för fred.

Under 2009 har många medlemmar gjort stora och viktiga insatser. Jag tänker då i första hand på Inger Holmlund som startade Budkavlen och också lyckades genomföra den största "fredsresan" i Sverige på mycket, mycket länge - om ens någonsin. Hon har hitills anordnat möten och demonstrationer i 124 kommuner och fått både politiker och andra makthavare att ta ställning mot kärnvapen. Detta är en insats vi alla är djupt tacksamma för! Ett välförtjänt pris har också tilldelats henne av Läkare mot Kärnvapen, på Hiroshimadagen den 6 augusti i år.

Efter Budkavlens ankomst till Stockholm. den 6 november, och stor demonstration på Sergels torg, hölls en två dagars internationell konferens om kärnvapennedrustning med stor uppslutning.

Andra stora satsningar som KFF varit en del av var den Afghanistanvecka i oktober där vi också fick tillfälle att lyssna på Cindy Sheehan, Ann Jones och Tom Hayden, några av USAs starkaste fredsaktivister och Marian Rawi, ledare för Revolutionary Association of Women i Afghanistan samt och inte minst vår egen - Eva Moberg, Maj Britt Theorin och Thage G Peterson som alla, lika outtröttligt, arbetat för fred i många år.

"Sverige i det globala Nato" var en annan stor konferens som hölls under hösten på initiativ av Agneta Norberg och som KFF, en av flera organisationer, var en del av. Bakgrunden var de demonstrationer och protester som hållits i Luleå, den 16/6, då Nato, med svenska regeringens medgivande, gjorde flygstridsövningar i Norrbotten av en aldrig tidigare skådad omfattning. "Smygnatoriseringen" sker numera i ganska uppenbar dager!

Anita Lilburn stod som initiativtagare till ett nordiskt seminarium som under två dagar diskuterade "Radioaktiva krig i dag". Bakom arrangemanget stod Nordiska Nätverket mot Uranvapen och Aktionsgruppen mot radioaktiv krigsföring. Medarrangör var bl a Kvinnor för Fred. Ett mycket bra initiativ som satte fokus på ett farligt vapen som alltför sällan uppmärksammas.

När man summerar 2009 och allt som hänt under detta år känns det ändå fantastiskt att konstatera att så mycket har genomförts av så få fredsorganisationer och dess medlemmar - inget mindre än en bragd!

Tankar om hur vi skall kunna fortsätta på samma sätt och gå vidare - att överleva som organisation - kommer också alltid upp vid den här tiden på året. Vi behöver helt enkelt bli fler som deltar i fredsarbetet och ger sitt stöd till freds rörelsens arbete i hela värld - även om det bara är med ett medlemskap!

En positiv händelse i den riktningen är Världsfredsmarschen som med utgångspunkt i Australien, hämtade eld i Hiroshima, passerade Sverige i oktober och sedan drog vidare till Europa och USA. Deras mål är att försöka förena freds rörelserna i hela världen till en gemensam protest mot krig och kärnvapen.

Ett GOTT NYTT FREDSÅR!
önskar Bibbi Steinertz

*Kvinnor
för fred*
4/09

En annan syn på Afghanistan

Kerstin Vinterheds referat från slutseminariet på Afghanistanveckan, 5-10 oktober

Deltagare: Cindy Sheehan, fredsaktivist, USA, Ann Jones, författare, journalist och fotograf, USA, Marian Rawi, ledare för Revolutionary Association of Women in Afghanistan, Tom Hayden, på 60-talet grundare av "Students for a Democratic Society", Vietnamaktivist, parlamentariker i Kalifornien, Eva Moberg, författare och en av initiativtagarna till uppropet i februari 2007 för att kalla hem de svenska soldaterna från Afghanistan, Anders Ferm, svensk FN-ambassadör 1983-1988 och nära medarbetare till Olof Palme, Thage G Peterson f.d riksdagens talman, minister i olika socialdemokratiska regeringar 1975-1998, bl a försvarsminister 1994-1997, en av initiativtagarna till uppropet om hemkallning av svenska soldater i Afghanistan

Cindy Sheehan, seminariets första talare var även "fredsmoder" (peacemother) kallad efter sina berömda sit-in-demonstrationer utanför Vita huset och president Bush Texasfarm sedan hennes son dödade i Irakkriget. Hon krävde då svar på frågan "Varför måste min son dö i Irak?", en fråga som aldrig besvarades. Nu fortsätter hon protesterna mot vad hon kallade för "etablissemangets sätt att belöna sig själv för krig" ^ även när de delar ut fredspris. Hennes kritik mot att Barack Obama just tilldelats Nobels fredspris var förödande; presidenten hade bara suttit ett par månader vid makten när beslutet fattades, sade hon, och han var just nu i färd med att trappa upp kriget i Afghanistan. "Han har bara fått priset för att han inte är Bush". Men eftersom han sagt att han skulle skänka hela prissumman till välgörande ändamål tänkte hon föreslå att

han skänkte pengarna till gräsrotsrörelsen för fred i USA, ett förslag som möttes med applåder från publiken. Ett annat förslag som hon framförde var att man borde närma sig den norska Nobelkommittén och kräva att de verkade för ett tillbakadragande av de norska trupperna i Afghanistan det var enda sättet, menade hon, för kommittén att rädda sin heder. Enda sättet att stoppa det pågående krigsvanvetet var annars att vägra delta. En uppmaning som hon riktade till de församlade att föra vidare var och en i sitt sammanhang. Hon framhöll att det afghanska folket inte är USAs fiender, att man inte kan stoppa al Quida genom att bomba spädbarn.

Ann Jones, som tillbringat fyra år i Afghanistan för att bland annat följa internationella NGO:s runt i landet och dokumentera deras arbete med kamerans hjälp talade efter Cindy Sheehan. I sin bok "Winter in Kabul" har hon samlat sitt material och hon betonade att inte alla bilder var krigsbilder utan att hon också fotograferat lyckliga stunder med flickor i skolan, kvinnor som fått nya möjligheter etc.

Det händer också bra saker, sade hon, men det verkligt sorgliga är att krigsinsatsen bara växer. Till dags dato har 3000 civila dödade i kriget och landet har sedan den amerikanska (räddnings)insatsen startade för åtta år sedan bara blivit fattigare, och fattigare och fattigare. Hon underströk, liksom övriga talare, att den regeringskrets som landets ledare Karzai har runt omkring sig huvudsakligen består av gamla krigsherrar och narkotikaherrar med samma antidemokratiska och kvinnofientliga synsätt som de talibanska motståndarna och utan varje som helst ambition att tjäna

folket. Att Karzai nyligen sagt ja till en lag som godtar våldtäkt skall ses mot bakgrund härav. Det krig man bedriver mot talibanerna kallade hon ett "proxy-war", bara med den skillnaden att talibanerna är bättre organiserade. Och i likhet med andra av dagens talare påpekade hon också den förändring som höll på att ske på amerikansk sida där man helt nyligen börjat tala om talibanerna som "en palestinsk kraft", som man alltså så småningom kanske skulle kunna skilja ut från al Quida och förhandla med

Detta var också huvudbudskapet i filmen "Rethinking Afghanistan" som visades tidigare i veckan på ABF med fasaveckande bilder av krigets alla lemlästade och sönderbrända offer, de sönderbombade byarna, det cyniska spelet ovanför folkets huvuden och insikten om att al Quida lämnat Afghanistan och nu befann sig i Pakistan.

Samma uppfattning utvecklades ytterligare av Tom Hayden som menade att kriget i Afghanistan i själva verket var "över", det intresserade varken politikerna eller Pentagon längre. Nu gällde det Pakistan, som först skulle destabiliseras och sedan splittras så att USA kunde ta kontroll över landets kärnvapen sedan det upphört att vara ett land.

Ann Jones menade att det skulle ta

mellan 12 och 24 månader innan USA hade lyckats tränga tillbaka pashtunerna vid gränsen till Pakistan så pass att de kunde ta hem segern utan att det såg ut som en reträtt. För, som hon sade, en stormakt kan inte dra sig tillbaka utan att ha vunnit en seger. Den ekvation hon själv presenterade var enkel- ju mer soldagter desto mer krig och ju mer krig desto fler personer som tjänar stora pengar.

De civila insatserna som man nu talarom trodde hon inte heller mycket på. Hon hade sett hur 7000 familjer på flykt från Kandahar skapat ett fungerande samhälle med enkla tegelhus utanför Kabul på bara några veckor, ledare var en 38-årig pashtun. Afghanerna är fullt kapabla att ta hand om sig själva och sin egen sociala organisation, var hennes slutsats.

Marian Rawi, ledare för en kvinnorörelse som fortfarande inte blivit erkänd och därför måste arbeta underjordiskt. Hennes kritik mot Karzai och hans regering var skoningslös. Den maffia av våldtäktsmän, krigsherrar, mördare och narkotikahandlare som utgör hans regering omfattar samma fundamentalistiska syn på kvinnorna som talibanerna. Dessa kriminella personer har enbart tagits med i regeringen för att de stödjer Karzai. Härigenom har de garanterats immunitet och kan inte åtalas för de brott de begått. Folks, och särskilt kvinnornas väl och ve, intresserar dem inte det minsta.

Rapporter om övergrepp, ökande antal självmord bland unga kvinnor och så vidare strömmar ständigt in till kvinnoorganisationen, men den legala pressen tiger. Valet kallade hon ett "löjligt spel" och hon anklagade även USA-soldater för att ha smugglat heroin i sina militärfordon; på så vis hade de också fått en liten del av den mångamiliardbusiness som knarkhandeln utgör och som över huvud taget inte kommer afghanerna till godo. De är lika fattiga som förut, 85 procent lever under fattigdomsstrecket. Detta är krigets sanna natur och bombningarna som dödat oskyldiga civila har fått allt fler att ansluta sig till talibanerna, sade Marian Rawi.

Tom Hayden, gammal motståndsveteran från Vietnamkrigets dagar, tyckte att han kände igen sig, att han hade återvänt till en tidigare scen.

- Nu rustar man i Pentagon för ett krig som kommer att pågå i 50-100 år, sade han, "det långa kriget", det som startade med Korea och Vietnam, fortsatte i Irak och som nu flyttat över till Afghanistan. Oljefyndigheter och muslimsk befolkning är vad som karaktäriserar de senaste krigsskådeplatserna, därför har man börjat tala om "Pipelineistan", sade Tom Hayden. Men också kriget i Afghanistan är på väg att överges av amerikanerna, de är på väg till Pakistan. Afghanistan-kriget är redan över för deras del, al Quida finns inte längre i Afghanistan och landet har blivit ointressant.

Tom Hayden pläderade starkt för den fredsrorelse med 100 000 anhängare på gräsrotsnivå som han själv var engagerad i. Det var genom denna, ofta osynliga opinion som ett motstånd mot kriget kunde byggas upp, menade han. 75 procent av amerikanerna är emot det aktuella kriget, men det är inget som makthavarna låtsas om. Hans hopp stod ändå till Barack Obama, som han hoppades skulle kunna ta fasta på detta stöd och avsluta kriget i stället för att föra det vidare och dumpa det till nästa president i det "hundraåriga kriget". Lösningen som han såg var att separera talibanerna från al Quida och inleda förhandlingar med talibanledaren Mullah Omar. En fredsplan, framlagd av Saudiarabien, innefattande tidsplan, maktindelning med talibanerna och utbyte av Natostyrkorna mot FN-styrkor med muslimska deltagare, fanns redan.

Han ifrågasatte meningen över huvud taget med att Europa och USA befinner sig i Asien och menade att anledningen i själva verket var att hålla ihop Europa och Västerlandet i en gemensam humanitär mission genom krigsföring mot en avlägsen fiende som egentligen inte är någon fiende. Ville man bli av med al Quida borde man i stället gå på Hamburg, varifrån 9/11-attacken 2001 mot World Trade Centre startade, eller Sydafrika, sade han ironiskt.

Kriget i Afghanistan är det dyraste någonsin.

Eva Moberg talade också om den falska humanism och föreställningen om den egna godheten som drivit EU och Sverige att delta i kriget. Det sägs ju att EU är ett fredsprojekt, sade hon, ändå stasar man nu på egna stridskrafter som på 10 dagar skall kunna sättas in var som helst i världen. Och hon listde alla de "goda" krig som Västvärlden satsat på från Margaret Thatchers anfall på Falklandsöarna, över Saddam Hussein som först var en allierad till Milosovitch, och över till vår svenske Göran Persson och dagens Bildt och Björklund: "Vi ska till varje pris ställa upp." Att vi inte skulle tillhöra Nato är numera tomma ord. Sverige är numera helt integrerat i Nato genom Nordic Battle Group, att vi skulle kunna föra en egen linje i Afghanistan är en fullständig illusion.

Någon som helst lyhördhet för vad folk anser om detta, hade hon inte sett hos de makthavande. Från början var motiven säkerhet och trygghet men när det slog helt fel började man i stället tala om stabilitet i regionen, varmed menas västerländsk dominans. Enda resultatet av de bombningar som blivit följden är dock att talibanerna stärkts, menade hon i likhet med övriga talare. Att "vinna" kriget går inte när man slåss mot besjälade människor som är villiga att ge sina liv i kampen. Nyligen hade hon sett en slogan med lydelsen "Stöd våra trupper". Hur någonting sådant har kunnat ske utan att man hörde ekona från andra världskriget övergick hennes förstånd. Hon ville i stället säga: Ta hem våra trupper och satsa på civilt bistånd i stället!

Anders Ferm, bl a gammal medarbetare till Olof Palme och FN-ambassadör, berättade att ett öppet brev till Angela Merkel hade publicerats i tysk press där det stod att "ni leder en regering som för krig" - ett oerhört konstaterande i Tyskland. I likhet med Eva Moberg var han totalt avvisande till att Sverige deltog i detta krig, ett land som inte fört krig på 200 år och vars neutralitet hade tjänat oss så väl under två världskrig och gjort

det möjligt för oss att spela en medlande roll i världen, att värna om små stater och få fram förhandlingar och försoningsprocesser. "Nu har vi inget förtroende kvar", sade han förbittrat. - Varför accepterar ett parti som haft Hjalmar Branting och Olof Palme som ledare detta, undrade han, men ville inte försöka förklara någonting så tragiskt och oförståeligt. Han påminde om att snart börjar en valrörelse ^ då borde kravet på att svensk trupp lämnar Afghanistan kunna lanseras med kraft.

Thage G Peterson, som just nu genomför en enmansturné Sverige runt, inbjuden av bibliotek, föreningar osv, för att tala om Afghanistan, inledde med att säga att det är fråga om ett helt annat folk med en egen kultur, geografi, topografi, kultur och historia. Det är ett land där krig alltid har rasat men där ingen inkräktare någonsin, lyckats, varesig England, som försökte tre gånger, eller Ryssland. USA kommer inte heller att lyckas. I åtta år har man jagat talibaner i ett allt brutalare krig där våldsamma husrannsakingar och bomber mot civilbefolkningen skapat ett oresonligt hat hos folket mot USA. För någon tid sedan bombades två tankbilar, från vilka folk höll på att tappa bensin, och minst 90 civila omkom. Den nye amerikanske befälhavaren McCrystal har särskilt betonat att de amerikanska soldaterna måste börja uppträda som folk i Afghanistan och sluta trakassera civilbefolkningen.

- Jag tror, sade Thage G Peterson, att den svenska regeringen från början trodde att det var en FN-operation de skulle delta i, men mer och mer är det Nato som tagit över och vi har ställt fler och fler soldater till förfogande. Antalet har gått upp från ursprungligen 45 soldater till idag 855 man och vi

har dragits allt längre in i kriget. Isaf-soldaterna bär Nato-symboler, Isaf är inte urskiljbart, ej heller stridsutrustade svenska soldater som skulle ha något annat fredligare uppdrag än Nato.

Efter åtta år eskalerar våldet, hatet mot de utländska trupperna ökar och talibanernas ställning stärks hela tiden. Karzais allierade är krigsherarer som ställer upp mot att han ger dem sitt beskydd. McCrystal har dömt ut den nuvarande insatsen och kräver nu ytterligare 40 000 man, kravet känns igen från general Westmorland under Vietnamkriget.

Liksom Anders Ferm uttryckte Thage G Peterson sin bestörtning över att Olof Palmes arvtagare inte protesterat mot det svenska deltagandet. Han kallade det för ett "ofattbart lättsinne" att slarva bort Sveriges internationella prestige som byggts upp under många år, de enda som protesterat har varit Majbritt Theorin och Birgitta Hambreus. Men att föreslå förhandlingar med talibanerna har hittills varit som att svära i kyrkan. Han menade dock att man inte kunde bortse från talibanerna och att man måste närma sig dem.

- Varför är vi i Afghanistan, frågade Thage G Peterson. En fråga lika svårbesvarad som en gång Norman Mailers fråga till amerikanerna "varför är vi Vietnamn?" Vapenindustrin blir överlycklig om man sätter in fler trupper och kräver mer vapen till Afghanistan, sade Thage G Peterson. Men i stället för 100 000 soldater borde vi satsa på 100 000 hjälparbetare.

Thage G Peterson slutade under ihärdiga applåder och avtackades med orden "må du ej förtrötts!"

Kerstin Vinterhed

Vad hände den 12 december 1979?

Med vår tids fruktansvärt utvecklade vapentechnik kommer nästa krig inte blott att bli ett fasansfullt "allvar" utan en gigantisk katastrof."

När skrevs detta? 1945? 1991? 2003?

Nej det skrevs 1889 av österrikan Bertha von Suttner i boken "Ned med vapnen".

Då hade Fredrika Bremer redan 1854 kommit med ett förslag till ett internationellt fredsförbund: "Vi föreslår upprättandet av ett förbund i fredsfurstens namn, sträckande sin helande pånyttfödande verksamhet över hela jorden".

Många andra kvinnor och män och många organisationer har gjort stora insatser för fred och avspänning. Men krigen har ju fortsatt med värre och värre vapen. Just för 30 år sedan, den 12 december 1979, placerades en massa kärnvapenmissiler i Västeuropa. Det var den dagen stora fredsdemonstrationer i många städer, bland annat ett fackeltåg i Stockholm. Flera av oss var med i demonstrationerna den dagen.

Och vad hände efter 1979? Jo, på 1980-talet lanserades de grymma DU-vapnen (DU= Depleted Uranium, dvs utarmat uran). DU-vapnen har under de senaste decenniernas krig gett fruktansvärda skador hos soldater och civilbefolkning.

Radioaktiviteten, som upptäcktes några år efter Bertha von Suttners bok, har grovt missbrukats. Nu måste vi kräva att beslutsfattarna i Sverige och i andra länder åstadkommer en...

GLOBAL KÄRNVAPEN AVRUSTNING.

Gävle FN-dagen
den 24 oktober 2009

*Thorild Dahlgren
KFF Gävle*

Afghanistanmöte i Karlstad med Thage G Peterson

Thage G Peterson besökte Karlstad den 18 november. Möte arrangerades av Folket i Bild Kulturfront, Föreningen Afghanistansolidaritet, Karlstad LS av SAC, Kvinnor för Fred, Miljöpartiet i Karlstad, RKU i Karlstad och Svenska Kvinnors Vänsterförbund med ekonomiskt stöd av ABF och Värmlands Folkblad.

Karin Falk hälsade välkommen och berättade om höstens Afganistankampanj samt sa några ord om kvinnornas situation i Afghanistan och citerade Olof Palme från Almedalen 1984 som en jämförelse med Vietnam.

Thage G Peterson inledde och avslutade med att säga att Sverige dras alltmer in i kriget i Afghanistan. Till skillnad från Sveriges insatser i Kosovo är det inte fredsbevarande trupper sanktionerade av FN, utan det är fredsframtvingande trupper. De är inte där på FN:s mandat. Insatserna har sanktionerats av FN i efterhand. Det är NATO, som sköter insatserna, inte FN.

Inget främmande land har någonsin lyckats besegra det afghanska folket. De har haft krig genom hela sin historia från det Hellenska våldet år 300 före Kristus, via Djingis Khan till England/Ryssland på 1800-talet. Engelsmännen försökte få kontroll över Afghanistan tre gånger, och tre härar förintades. Sovjet gick in i Afghanistan 1979, men fick fly därifrån 10 år senare. Amerikanerna förstod inte vad de gav sig in på. De saknade kunskap om Afghanistans geografi och kultur, och som Mc Chrystall sa "visade ingen respekt för den afghanska kulturen". Afghanerna säger -utlänningar känner inte till vår historia och vi låter aldrig ett främmande folk stanna i vårt land.

Det är nu åtta år sedan USA och England startade kriget mot Afghanistan. Efter alla dessa år har de inte kommit närmare en lösning. Thage citerade Olof Palme om Vietnam Det går inte att utrota en by genom att utplåna den. Genom den avsaknad av förståelse för den afghanska kulturen och sitt

buffelaktiga sätt har amerikanerna blivit mycket hatade av det afghanska folket, vilket lett till att man tycker mer illa om dem än om talibanerna, och deras uppträdande gör att folket blir talibaner.

Läget i dag är:

- **Kriget är kvar**
- **Missnöjet och hatet har ökat**
- **Talibanerna har stärkt sina ställningar**
- **USA:s bekymmer är större**
- **58 % av USA:s befolkning är emot kriget.**

Obama har för nästa år begärt 68 miljarder dollar, mer än man satsat på Irakkriget. Generaler ber alltid om fler soldater. General Westmoreland begärde till Vietnamkriget en halv miljon soldater, men det hjälpte inte.

Sverige satsar i år upp till 1,5 miljarder kronor på kriget i Afghanistan, pengar som skulle kunna användas till annat. Sverige har inte en fredsbevarande insats, utan en kap 7 insats, dvs man har rätt att döda. Sverige har stridande grupp och civila afghaner har fallit offer för den svenska gruppen. Trots den långa tiden i landet har man inte kommit närmare en lösning, och risken är nu att kriget eskaleras från luften, kanske med svenska JAS-plan. Thage säger -jag vill inte ha stridande trupper utanför Sverige, Sverige bör hålla fast vid fredslinjen. Förhandlingar måste gå före krig. Sverige har varit känt för sin fredslinje. Framtiden måste läggas i afghanernas egna händer. Var är det alliansfria Sverige?

Afghanerna måste själva få bygga upp sitt land. I detta läge måste vi samla alla, vi måste också försöka få med de muslimska länderna, betonar Thage.

Efter Thages tal följde en diskussion. En afghan bosatt i Sverige sedan 10 år hävdade att det är lugnare i de svenska områden än i de amerikanska, och var orolig för vad som skulle hända om Sverige drar sig ur, att talibanerna kan ta över. Thage svarade att det måste fasas ur. Alla kan inte lämna på en gång. Det måste bli en smidig över

Thage G Peterson

gång, där alltmer tas över av afghanerna. Tillbakadragandet bör ledas av FN, EU och afghanerna själva.

Det är också absurt att säga att kriget skyddar kvinnorna. Det är en farlig, naiv ståndpunkt. Kvinnor far alltid mycket illa i krig. Det är viktigare med civila insatser än med krigsinsatser. Afghanerna är mycket fattiga, analfabetismen är utbredd, och sjukvården undermålig. Genom civila insatser tar vi argumenten från fundamentalisterna. Många blir talibaner för att de saknar utbildning, vård m m.

Under eftermiddagen hade Thage haft ett möte med (s)-seniorerna i Karlstad. Vid det mötet hade man antagit ett upprop som lød:

"SVENSKA SOLDATER HAR INTE I AFGHANISTAN ATT GÖRA!"

I samband med Thage G Petersons besök i Karlstad och diskussion med (s)-seniorerna i Värmland vill vi göra följande uttalande:

"Vi protesterar mot Sveriges deltagande i kriget i Afghanistan som vi anser strider mot den traditionella svenska neutralitetspolitiken och 200 års fredlig utrikespolitik. Om Sverige ska göra insatser i Afghanistan så ska det vara i rent fredsbevarande syfte och med tonvikt på civila insatser".

Mötet beslutade också att ställa sig bakom - Karlstadkampanjen:

"Ta hem trupperna från Afghanistan"

Karlstad 18/11 För (s)-seniorerna i Värmland, Sune Lundh"

Ingrid Erlingsson

*Kvinnor
för fred*
4/09

"Peace mom" - Referat av Cindy Sheehan tal på Afghanistansveckans avslutningsseminarium

Cindy Sheehan, välkänd antikrigs-aktivist vars son Cacey dödades den 4 april 2004 i Bagdad och som sedan dess uppmärksammats för sina demonstrationer utanför president Georg W. Bushs ranch i Texas. Hon kallas i medierna för "fredsmamman" och hennes vrede riktar sig både mot Bush och Obama som hon anser fortsätter USAs krigspolitik.

Cindy Sheehan inledde sitt anförande med att säga att Barak Obama som president var en gåva till härskarklassen, rånarklassen, i USA. Hans paroll "förändring" betydde ny administration, men oförändrad politik. Jag kan aldrig stödja en president som för krigspolitik

Med denna klara deklaration inledde Cindy Sheehan sitt anförande vid seminariet i ABF-huset torsdagen den 8 oktober. Bara några dagar före sitt stockholmsbesök hade hon deltagit i en demonstration utanför Vita huset, där hon kedjade fast sig, men snabbt blivit lossklippt av poliser med bultsaxar. I demonstrationen deltog 5-600 personer, vilket Cindy Sheehan menade var en stor demonstration i dagens situation, då fredsrörelsen är kraftigt försvagad efter sitt stöd åt Obama och demokraterna.

– Mina vänner i fredsrörelsen som stödde Obama säger att han i alla fall är bättre än Bush. Men Bush var bara den värste av många dåliga krigiska presidenter och Obama sällar sig nu till dem med upptrappning i Afghanistan, en förrädisk "exit strategy" i Irak som förlänger ockupationen, kriget och lidandet, drönerbombning i Pakistan och en farligt hotfull politik mot Iran.

Retoriken om Iran, med introduktion av nya vapen som kan penetrera 200 fot djupt i marken, har undertoner av sex och våld, konstaterade hon.

– Många fredsorganisationer stödde Obama och slösade pengar på hans valkampanj. Nu när han genomför just det som han sade, säger folk "vi behöver en fredsrörelse".

Den fredsrörelse vi hade 2005 slösade sin kraft på att välja demokrater, som idag stödjer krigspolitiken

Enligt Foreign Intelligence Surveillance Act (FISA) måste presidenten i förväg begära tillstånd för fysisk och elektronisk övervakning av människor. George Bush medgav att han gjort det utan att inhämta tillstånd – ett brott som skulle kunna ge fem års fängelse eller 10 000 dollar i böter. Men istället för att åtala honom, "moderniserade" man lagen, berättade hon.

– Det var julafton för Bush då demokraterna kom till makten. Obama röstade för "moderniseringen" av FISA.

Guantanamo har inte stängts och det ökända tortyrcentret Bagran byggs ut.

– Vi måste ge fredsrörelsen ny kraft att gå emot demokraterna, klargjorde hon. Själv lämnade hon demokratiska partiet 2007. Kritik mot Obama stämplas i USA som rasism, konstaterade hon.

– Men jag är inte emot Obama utan emot hans politik, som är densamma som Bushs. Jag är besviken på att världen stödde hans paroll "förändring" utan att fråga vad han menade. Många som avskydde Bush avskyr inte Obama. Det gör att han kan föra sin krigspolitik mer framgångsrikt. Till exempel går Sverige, som i 200 år har fört en fredlig politik, nu aktivt med i krigspolitiken.

I USA finns ingen medvetenhet om att USA ses som imperialistiskt, berättade hon. När man talar om imperialism tänker man på romarriket eller det brittiska imperiet. Man vet inte att i Latinamerika är USA "El imperio" – imperiet.

Cindy Sheehan har skrivit och sprider en fredsdeklaration "International Peoples declaration of Peace" som klargör att folken inte är varandras fiender. Hon uppmanar människor att underteckna den.

Krig är när regeringarna säger vem som är våra fiender, revolution är när folk själva bestämmer vem som är deras fiender, framhöll hon samtidigt

Cindy Sheehan

som hon underströk att hon var för en icke-våldslig revolution av den berövade klassen mot rövarklassen.

Sättet att stoppa kriget är att mobilisera gräsrotterna. Det är vad jag försöker göra, sade hon.

– Det får jag aldrig fredspriset för, och det är inte heller vad jag vill. Nobels fredspris är en del av etablissemangen och etablissemangen är detsamma som krig

Hon arbetar nu för att mobilisera tillräckligt många människor till Washington D.C. för att blockera vägar och byggnader och lamslå verksamheten i staden.

– Att jag kedjade fast mig var en symbolisk aktion; jag blev bortklippt på några sekunder med bultsaxar. Det som krävs är verkliga massaktioner.

– Vi ska inte ge upp innan våra krav har tillmötesgåtts. Det vore verklig förändring, att förändra vår aktivism till förändring av politiken. Det har aldrig gjorts tidigare i USA, sade hon.

– Jag blir trött i fötterna av alla marscher, trött i händerna av att skriva på upprop; nu vill jag se verklig förändring.

Idén om massmobilisering för att lamslå administrationen kommer ursprungligen från massprotester mot en valkupp i Mexico City. Den trånga stadsplaneringen i Washington D.C. gör sådana aktioner lättare att genomföra där.

– Det behövs bara 5 000 människor,

och i Washington finns tusentals hemlösa krigsveteraner. Dem kanske man kan få att tjäna sitt land genom att blockera ett tiotal platser i staden.

Cindy Sheehan berättade hur protesterna mot G20-mötet i Pittsburgh (G20 kan utläsas som Greedy 20, eller på svenska Giriga 20-gruppen) mötts av svartklädda stormtrupper, lika skrämmande som de vitklädda stormtrupperna i en rymdfilm.

– Fred och välstånd är mänskliga rättigheter som stulits från oss i USA, stulits av rånarklassen från den rånade klassen. Det är verkligen klasskamp, och ytterst tillhör jag samma klass som de poliser som besköt mig med tårgas och ljudkanoner – dessa förfärliga öronbedövande och allt genomträngande akustiska förlamande vapen.

– Vi är många, de är få, men deras vapen är greppet om människors tänkande, om media, faktaspridning och opinionsbildning och myten om fria val. Hon uppmanade också sina åhörare att inte bara lyssna, utan att själva agera.

– Man säger till mig att jag ”måste komma över det” och att jag har fått mina ”15 minuter av berömdhet”. Komma över vad? Min sons död? Min ilska? Men jag gör inte det jag gör för att bli berömd eller för att komma över personliga trauman; jag gör det för fred, för att trupperna ska dras hem, för att vårt folk ska få medicinsk vård.

– Fortfarande dödas och handikappas små barn, andra mödrars barn, av bomber och gifter.

– Fredsfrågan hänger samman med den ekonomiska krisen, miljökrisen, energikrisen, arbetslösheten, som blivit tillspetsade idag. Det är viktigt att hålla politikerna ansvariga.

Cindy Sheehan rekommenderade sin bok ”Myth America - 10 Greatest Myths of the Kobber Class and the Case for Revolution. Hon arbetar på att uppdatera de 10 myterna till 20 myter i nästa utgåva. Boken handlar om uppgifter för fackföreningar, miljörörelse, fredsrörelse och andra folkrörelser mot regeringen, det militärindustriella komplexet och bankerna. – Vad folk vill ha är inte reformer; systemen kan inte reformeras, de måste störtas, ansåg hon.

Sammanställning och översättning
Christer Lundgren

Kan man leva på ickevåld?

Hej vänner!

Jag tror på en kombination av ickevåldsaktivism och utbildning i ickevåld. Dessutom älskar jag att hålla på med båda verksamheterna. Aktivism har jag hållit på med det senaste året mer eller mindre på heltid. Det har varit mycket tillfredsställande men ett problem är att det inte drar in några pengar. Man måste som bekant ha mat i magen och tak över huvudet.

Men kan man egentligen leva på ickevåld? Jag vet inte, men jag vill försöka! Därför sjösätter jag idag mitt nya företag [Ickevåldssmedjan](#). Tyckte att det kunde vara lämpligt just idag, den 1 december, då [Rosa Parks](#) för exakt 54 år sen blev gripen av polisen då hon vägrade att lämna sitt bussäte för en vit man. En ickevåldsprotest som har inspirerat många, även mig.

Under mina sju år som ickevåldsutbildare på [Kristna Fredsrörelsen](#) var det personer som hörde av sig till oss när de ville ha [ickevåldsutbildningar](#). I och med att föreningen hade funnits sen 1919 kände många till den. Med ett splitternytt företag har jag insett jag aktivt behöver sprida information om att jag erbjuder kurser i ickevåld. Kanske du skulle vara intresserad av en utbildning i ickevåld på din förening, skola, arbetsplats eller församling? Eller kanske känner du någon som skulle vara sugen på en workshop eller ett föredrag om ickevåld?

Tipsa dem i så fall gärna att gå in på www.ickevald.se. Under [utbildningar](#) står det mer specifikt vad jag erbjuder. Det behöver inte handla om en hel utbildning utan kan också vara ett inslag i en längre utbildning eller kanske en kväll om ickevåld.

Här i Östergötland, där jag nu är bosatt, har starten på Sveriges kanske första ickevåldsföretag uppmärksamats. Correns TV var här och [filmade igår](#) och tidningen [Extra Östergötland](#) intervjuade mig. Även den kristna dagstidningen Dagen skrev en [artikel](#) på temat.

med bästa ickevåldshälsningar

martin

P.S. För icke-svensktalande finns det en [Google-översättning av min hemsida](#) som är långt ifrån perfekt men bättre än ingenting alls.

Tisdag 1 dec 2009

Martin Smedjeback

smedjeback@gmail.com

Skattegårdsgatan 1D

595 31 Mjölby

Internationell konferens om kärnvapennedrustning i samband med Budkavlens ankomst till Stockholm 6 november 2009!

Rapport från den internationella konferensen om Kärnvapennedrustning, Stockholm 6-8 nov -09

Konferensen som hölls i ABF huset var imponerande och välorganiserad av Svenska Nätverket för Kärnvapennedrustning. Över 250 personer från 30 länder deltog i plenisessioner och 12 seminarier inom olika ämnesområden. Anföranden hölls på engelska av ytterst kompetent folk på hög nivå från öst och väst. FN hade sänt dess höga ansvarige för nedrustningsfrågor, Sergio Duarte. Från svensk sida deltog Hans Blix, Lena Hjelm-Wallén och Maj Britt Theorin. Den internationella fredsrörelsen hade många representanter, likaså många diplomater, experter och politiker.

Konferensens målsättning var att sikta in sig på den kommande FN-konferensen om översyn av Icke-spridningsavtalet, NPT avtalet, i maj

2010. Det ansågs vara av yttersta vikt att den medborgerliga opinionen underifrån satte tryck på våra blivande delegater att åstadkomma en konkret handlingsplan för avrustning. Endast genom en stark medborgerlig rörelse och tryck från media kommer politikerna att agera.

De olika slutsaserna som poängterades var:

- Alla länder som tidigare undertecknade NPT-avtalet måste också ratificera det i sina hemländer och sedan tillämpa det. Att bara underteckna är icke förbindande nog.
- på ramper, i luften och i u-båtar måste desarmera dem från omedelbar avfyrningsberedskap s.k. "on alert position", för att skapa ett förhandlingsutrymme.
- Kärnvapenfria zoner ska upprättas i Europa, Mellanöstern och i Arktis.
- Amerika måste nödgas att underteckna och respektera provstoppsavtalet, CTBT avtalet.

- De besvärligaste nationerna i kärnvapennedrustningssammanhang är Amerika, Frankrike och Israel. Få bedömer Nordkorea och Iran som egentliga faror, men i Pakistan finns risker att arsenalen kommer i felaktiga händer.

Nyheter som presenterades var:

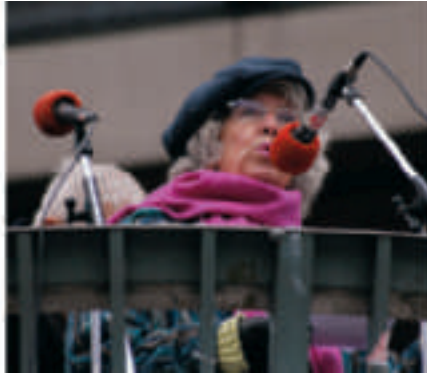
- Amerika lär anse att kärnvapen inte kan användas i annat än avskräckande syfte. Mot andra kärnvapennationer, inte till egentlig användning. Med tanke på NATOs uttalade doktrin att den ger sig själv rätten att i förebyggande syfte använda Stater som har stridsberedda kärnvapen, mottogs det amerikanska uttalandet med stor skepsis.
- Redan en mycket begränsad användning av kärnvapen skulle medföra ödesdigra konsekvenser typ solförmörkelse under månader, förgiftning av all odlingsbar mark och vatten, dvs en total hungerkatastrof, förutom all fysisk förstörelse av städer, infrastruktur mm.

Talare på Sergels torg, Stockholm

Olof Buckard,
Artister för fred

Alla oljeproducerande länder i Melanöstern är rädda att bli angripna med smärre kärnvapen och vill därför i avskräckande syfte skaffa sig egna sådana. Allmänheten i dessa länder är mycket okunnig om konsekvenserna. Självt fick jag också chansen att hålla ett seminarium om BUDKAVLEN och arbetet med att påverka allmänheten.

Maj Britt Theorin,
Kvinnor för Fred

Något roligt

Jo, stort skratt utbröt när en talare råkar kalla den ryska Akademiledamoten Sergej Kolesnikov för Mr. Kalasnikov.

Avslutningsvis vill jag gratulera och tacka organisatörerna, Nätverket, för att ha haft mod och ork att genomföra konferensen. Den gav varaktiga impulser

Jan Larsson,
Läkare mot Kärnvapen

Samma fredag som konferensen öppnades, genomförde Stockholm Stad sin manifestation om Budkavlen på Sergels Torg. Ett 100-tal personer deltog i en timmes ceremoni där Stockholms borgmästare talade, Carin Jämtin och förstas vår egen Maj Britt Theorin. Olof Buckard var sammanhållande konferensier.

Inger Holmlund

Foto: Håkan Lidman

För att visa på positiva krafter och händelser vad avser kärnvapenedrustning har Svenska Läkare mot Kärnvapen sedan en tid tillbaka planerat att dela ut ett årligt pris för förtjänstfulla insatser i arbetet för en kärnvapenfri värld.

I år delades denna utmärkelse ut för första gången, på Hiroshimadagen den 6 augusti, i samband med den årliga ceremonin i Storkyrkan i Stockholm.

Inger Holmlund från Kvinnor för Fred och Norra Hälsinglands FN-förening fick utmärkelsen 2009.

Inger Holmlund är initiativtagare till projektet "Budkavlen för en kärnvapenfri värld", som går genom Sveriges alla 290 kommuner sedan 15 november 2008.

Inger Holmlund har arbetat för nedrustning sedan 1980-talet. Hon är i dag 81 år och reser landet runt med sitt budskap om att vi måste möta dagens problem - fattigdom, svält, överbefolkning, klimatförändringar och massförstörelsevapen för de kommande generationernas skull.

*Thomas Silverberg
Svenska Läkare mot Kärnvapen*

Inger Holmlund belönad för sitt arbete med Budkavlen

Foto: LMK:s tidning

Inger Holmlunds mål är att Sveriges regering ska ta en aktiv roll för att förstärka NPT-avtalet 2010

*Kvinnor
för fred
4/09*

WAFE

Women worldwide Advancing Freedom and Equality

Invites you to the third in our series of meetings:

The Limits of Tolerance – Free Speech for All?

Maria Hagberg

Ledamot i SAMLA Kvinnor för fred, Styrelseledamot WAFE, London tillika nordisk representant och representant för Kvinnor för fred

För ett år sedan blev jag, av WAFEs ordförande Elizabeth Sidney, nominerad att väljas in som den nordiska representanten i WAFE¹, London. Hon hade hört om mitt arbete mot hedersrelaterat våld och förtryck. WAFE medverkade även i Kungälvseminariet 2007, där Kvinnor för fred deltog.

Jag berättade om min nominering för Bibbi Steinertz som föreslog att jag även skulle var Kvinnor för freds representant i WAFE:s styrelse. Så blev det.

Under våren och sommaren har det vari två möten i London respektive Paris då jag inte kunde delta däremot har jag deltagit i höstens möte i London.

Den 27-28 oktober var jag med och har, vid båda besöken i höst,

kombinerat möten med andra viktiga kontakter i vårt fredsarbete. Den 27 oktober träffade jag mrs Bayan Rahman, kurdiska regionala regeringens sändebud i London. Hon hjälper kurder bosatta i England men även mycket annat såsom internationellt arbete från business till bistånd. Jag var inbjuden till henne sedan vi träffades på Ungdomsministeriet i Erbil i somras. Hon är mycket intresserad av vårt arbete med AMEZ och frågor kring hedersrelaterat våld och förtryck. Det var ett lyckat besök och vi har kommit överens om att fortsätta vår kontakt då jag är i London.

Dagen därpå hade vi en av de återkommande hearings på House of Lords som WAFE anordnar för allmänheten. Många studenter och kvinnoaktivister deltog. Temat var intolerans och engelska Humanisternas ordförande Peter Cave deltog liksom förre pressombudsmannen i England professor Robert Pinker, moderator var WAFE:s beskyddare Baronessan Harris of Richmond. Debatten var livlig och intressant. Efteråt hade vi ett kort möte då jag introducerades för andra WAFE medlemmar, och de för mig.

Den 12 november kom jag för att stanna över WAFE:s fundraising Teaparty den 14 november som skulle genomföras två dagar senare.

Passade åter på att kombinera resan med flera andra viktiga möten. På torsdagkvällen var jag hembjuden till en god vän och kvinnoaktivist (OWFI) Houzan Mahmoud i London. Hon studerar nu på universitetet och har fokuserat på kvinnors situation i mellanöstern. Vi hade så klart mycket att tala om då vi båda reser regelbundet till Irak. På fredagen var jag inbjuden

att besöka FM, Forced Mariages Unit engelska regeringens rådgivare i hedersfrågor advokat Cris McCurly, en underbar kvinna jag tidigare mött på ett kvinnoläger i Floda som Women's Liberation anordnade (iranska kvinnoaktivister) i augusti. Vi har blivit mycket goda vänner och hjälps åt i arbete mot hedersrelaterat våld och förtryck. Besöket var väldigt givande och lärorikt. Bland annat kan man i England utfärda domstolsbeslut på att återföra unga såväl som vuxna engelska medborgare som mot sin vilja förts ut ur landet eller tvångsbortgifts. Detta sker i samförstånd, i största möjliga utsträckning, med det land som berörs så klart. Framförallt har de haft fall från Jemen, Pakistan och Bangladesh.

På kvällen träffade jag Maryam Namazie, Onelawforall, på Trafalgar Square, för en kort intervju där jag uttryckte vårt stöd för den iranska frihetskampen.

På lördagen var det omtalade fundraisingmötet och det var en genuin engelsk upplevelse. Minst tjugo sorters delikat bakverk och te serverades och eftermiddagen fylldes av aktiviteter såsom smyckestillverkning, hattprovning och försäljning, lotterier och julkortstillverkning. Därefter höll vår generalsekreterare Christine Aziz, författare och journalist, ett mycket gripande och lärorikt föredrag om sina intervjuer med kvinnor i Afghanistan och Irak.

Vi hann med många informella samtal om fortsatt arbete och utveckling av WAFE, inkluderat samarbetspartners.

Maria Hagberg

Den internationella marschen, inleddes den femte augusti 2009, då en fackla tändes på den eld som ständigt brinner i Hiroshima.

Initiativet kom från organisationen "En värld utan krig" som lanserades 1994 av den humanistiska rörelsen. De har fått stöd av tusentals organisationer och föreningar runt om i världen, som de nu samarbetar med.

Efter att ha besökt de flesta städer i Europa anlände Världsmarschen för Fred och Icke-våld till New York, USA den 30 november, för att börja en 3 dagars tur precis dagen före President Obama's tal vid US Military Academy i West Point, New York - ett tal i vilket han tillkänn gav en ökning på upp till 40.000 soldater för att stärka USA:s militära närvaro i Afghanistan.

Världsmarschen tillkänn gav då ett uttalande:

Världsmarschen har fem centrala förslag, varav ett kräver ett omedelbart tillbakadragande av invaderande trupper från ockuperade områden. Vi motsätter oss, det av president Obama förutsagda tillkänn givande av en ökning av amerikanska och internationella trupper i Afghanistan.

Vi bygger vår åsikt på ett moraliskt argument: "Behandla andra som du själv vill bli behandlad."

Våld och krig löser inte konflikter, utan skapar förutsättningar för nya problem. En ökning av antalet trupper

kommer oundvikligen att leda till att fler civila dödas och skadas, vilket ger fler föräldralösa barn, tillika många fler missnöjda unga män som anser att våld är det enda sättet.

En ökning av antalet trupper kommer så frön av terrorism och gör världen till en farligare plats för alla.

Vi uppmanar president Obama att leva upp till Nobels fredspris, som han nyligen fick och att söka en alternativ lösning på konflikten i Afghanistan.

De pengar som har anslagits för trupper kunde istället användas för utveckling av regionen, för att skapa social rättvisa för alla och utrota de rötter av terrorism som ledde USA in i detta ändlösa krig.

Rafael de la Rubia, talesman för den internationella marschen för fred och ickevåld, Ordförande, för Värld utan Krig, Spanien

Världsmarschen räknar med underskrifter av ledare och prominenta aktivister i 11 länder; Desmond Tutu, Dalai Lama, Jimmy Carter, Noam Chomsky, Cornel West, Dennis Kucinich, Daniel Ellsberg, Cate Blanchett, Martin Sheen, Yoko Ono, Art Garfunkel, Philip Glass, Ad Asner och många, många fler.

För en fullständig lista, gå in på www.theworldmarch.org
För mer information kontakta Nicole Myers
på: 917-609-8029 1, nicolecmymers@gmail.com

Världsfredsmarschen i Stockholm den 29 oktober 2009

Världsfredsmarschen i Berlin den 6 november 2009. De välkomnades på Schönefeld flygplats av lokala arrangörer och en kör som sjöng den berömda "Ode till glädjen" samt överlämnade typiskt tyska specialiteter.

Flera kända företrädare för fredsrörelsen och parlamentariker från den tyska riksdagen, deltog.

Kvinnor för fred
4/09

Sverige i det globala NATO.

Konferens den 17 oktober 2009

Allt sedan Sverige gick med i Partnerskap för Fred 1994 har samövningarna med NATO ökat år från år. Dessa krigsövningar har varit marina - som utanför Göteborg, våren 2007, eller luftstridsövningar i Norrbotten, hösten 2007. Gemensamt för dessa övningar är att de skett i Partnerskap för Freds namn.

Detta år, 2009, annonserades en stridsövning i Norrbotten helt och hållet i NATOs namn samt att den skulle ledas från NATOs kommando i Bodö.

I somras 6-16 juni 2009, företogs en flygstridsövning av en aldrig tidigare skådad omfattning i Norrbotten på ett område stort som Tyskland. 50 stridsplan deltog bl.a från Turkiet och USA. USAs plan F-15 Eagle och F-16 är båda kärnvapenkapabla. De kan lastas med kärnvapenbomben B-61 som är utplacerad i Ramstein i Tyskland. En annan nyhet var att det brittiska hangarfartyget *Illustrious* skulle stäva upp för Bottenviken och lägga till i Luleå.

Övningen hette *Loyal Arrow* -alltså lojal pil. Den döptes snabbt om till *Royal Error* -alltså kungligt fel- av den talangfulla, fredliga motståndsgruppen *Ofog*. Sverige överlämnade alltså en tredjedel av Sveriges lufttrum, mark och territorialvatten till USA/NATO för krigsövning och maktuppvisning med udden riktad mot Ryssland.

Freds rörelsen i söder var tämligen okunnig om vad som pågick. Medierna såg till att tysta det hela. I norr var tidningarna mycket informativa vilket gjorde att motståndet i Luleå mot denna övning växte sig stark och ett Nätverk mot NATO, som genomförde demonstrationer och

ett kunskapseminarium, bildades i Luleå,.

Ofog gjorde även spektakulära aktioner som väckte mediernas intresse långt utanför Sveriges gränser.

I Stockholm kände vi starkt att vi måste bidra med att öka kunskapen om NATO i Sverige. Vi var ett antal kvinnor från Kvinnor för Fred, SKV, Svenska Fredskommitten, Artister för Fred, Nej till EU, Värld utan Krig och IKFF som beslöt att anordna ett kunskapseminarium om NATO. ABF var mycket villiga att samarbeta och upplät lokal.

Claudia Haydt från Berlin inbjöds att tala om hur NATO snabbt utvecklats till att bli en global aktör. Sverige har ju förutom sitt deltagande med trupper i Afghanistan, deltagit i flygstridsövningar som USA/NATO hållit utanför Nordkorea, med bas i Alaska. Sverige deltog 2007 med 7 JAS Gripenplan. Hela den stora manövern hette *Cooperation Cope Thunder* eller *Red Flag*.

Summan av hennes föreläsning var att länder gör bäst i att gå med i NATO annars kan man riskera att bli anfallen allt enligt NATOs *The Grand Strategy*.

Vi bjöd även in professor Dave Webb från Leeds. Han beskrev det framtida riskfria kriget, som redan pågår med förlösa plan. De personer som dödas i Afghanistan och Pakistan träffas ofta av projektiler som avskjuts från dessa UAV eller drones. Den viktigaste informationen för oss i Sverige är att Saab deltar i tillverkning, utformning och utprovning av ett förlöst plan *NEURON* projektet där Sverige är den tredje största aktieägaren.

Förlösa plan testas i Norrbotten vid North European Aerospace Testrange -ett område stort som Blekinge- i det inre av Lappland. Man utprovar även missilavskjutning via dessa plan med

Agneta Norberg

Advanced Mediumrange Air to Air Missiler eller AMRAAM som det förkortas. Det pågår stora protester i Nevada varifrån dessa drones styrs via datorer av unga pojkar och flickor. Nyligen genomförde *Code Pink*, den alerta kvinnogruppen i USA protester vid Creech i Nevada. I Norden har träningsfält för drones upprättats i norra Finland i Kemijärvi, och som sagt i norra Sverige men även i norra Norge planeras ett träningsfält för drones. Det allra största fältet att träna Unmanned Aerial Vehicles (UAV) ligger i Wales i Parc Aberport.

För att muntras upp och få idéer hur vi ska gå vidare bjöd vi in Ivona Novomestska från Tjeckien. Det var så härligt att höra henne berätta hur den tjeckiska befolkningen gjorde motstånd mot USAs planer på utplacering av radaranläggningar för USAs planerade projekter, det s.k. missilförsvaret. På kort tid växte motståndet i Tjeckien så till den milda grad att regeringen föll på denna fråga i april 2009. Hon berättade att den allra första demonstrationen gjordes mot TV huset i Prag. Där anklagade demonstranterna TV för att inte visa något av motståndet mot radaranläggningarna -75% av befolkningen var emot- utan föredrog att låta de som var positiva komma till tals. De viktigaste argumenten mot dessa

anläggningar var tre: För det första: det demokratiska argumentet. Att installera en radarbas mot folkets vilja är klart odemokratiskt. Det andra argumentet var: självständigheten - man ville inte bli ett verktyg för USAs politik. Det tredje argumentet var: Det globala argumentet. Eftersom denna radarbas skulle inleda en ny och helt onödig global konfrontation.

Kirsti Kolthoff, Ingela Mårtensson och Al Burke gav därefter var sin bild av hur långt Sverige har i tysthet glidit in i NATO. Al Burkes rapport *From Neutrality to NATO* hade precis blivit klar och den rekommenderas. Finns på www.stoppanato.se, <http://www.stoppanato.se>

Avslutningsvis arbetade tre arbetsgrupper. Det viktigaste som kom ut ur dessa diskussioner var att låta oss inspireras av den tjeckiska kampen. Vi beslöt att tillsätta en strategigrupp som skulle formulera en plan för hur vi skulle gå vidare. Grupperna enades även om ett uttalande som skickades till regeringens försvars- och utrikesministrar och oppositionens ansvariga för utrikespolitik.

Sammantaget kan säjas att denna konferens gav nya viktiga kunskaper och handlingsberedskap som vi kan utveckla tillsammans.

Agneta Norberg

Stoppa Nato!

Stoppa Nato är en internationell e-postlista med nyheter, som från den motsatta ståndpunkten under söker hur "North Atlantic Treaty Organization" (Nato) och deras allierade militära block bygger ut sin makt inom Europa och Medelhavsområdet samt i Kaukasien, Centralasien, södra Asien, östra Asien, Stilla-havsområdet, Afrika och slutligen den så kallade "Stoppa Nato" större Mellanöstern och bortom.

Vad Nato gör är historiens första försök att upprätta en omfattande global militär formation som för närvarande omfattar en tredjedel av världens länder, antingen som medlemmar eller partners. Nato har idag medlemmar och partners på fem kontinenter och bedriver, eller har bedrivit, aktiv verksamhet på fyra med potential att utöka räckvidden till de återstående två där Nato ännu så länge inte officiellt har etablerat sig.

E-listan innehåller aktuell och unik information och rapporter om utveckling, trender och analyser, vanligtvis från källor i de områden och regioner där Nato är verksam. Det mesta är information som inte erbjuds i de allmänna och kommer siella nyheterna.

Listans fokus koncentreras på information och analys av dessa och håller sig borta från diskussion om lokal partipolitik och svårbegriplig polemik.

Stoppa NATO: s inriktning är antimilitaristisk och internationell. Dess syfte är att dokumentera, förutse, avslöja och motarbeta det pågående arbetet med att expandera militariseringen globalt, något som inkluderar utbyggnad av ett avancerat system med missiler i hela världen och i rymden.

Listan är modererad för att behålla fokus på frågorna och perspektiv. Listans organisatör är Rick Rozoff som kan kontaktas på: rwrozoff@yahoo.com.

Stoppa Nato artiklar finns på: <http://rickrozoff.wordpress.com> "Stoppa Nato" Artiklarna skrivs på engelska.

En av talarna var Ingela Mårtensson, som gav sin syn på hur långt Sverige i tysthet glidit in i NATO.

Caterine Laska, Ofog, Göteborg

*Kvinnor
för fred
4/09*

Kvinnor i Svart i Göteborg

Måndagen den 28 september samlades kvinnor från hela Fredsam, den samverkande fredsgruppen i Göteborg, tillsammans med sina medsystrar från Danmark i Brunnsparken vid fontänen Johanna (kvinnors traditionella samlingspunkt i Göteborg), klädda i svart, för att genomföra en tyst demonstration.

Vi demonstrerade mot, att det civila samhället och i synnerhet kvinnor är underrepresenterade i alla beslutsfattande organ som gäller freds- och säkerhetsfrågor.

Internationella Kvinnoförbundet för Fred och Frihet, IKFF, hade inför EUs försvarsministrars träff i Göteborg, anhängit om att få tala med dem, för att föra en dialog om EU:s syn på civil och militär krishantering, FNs säkerhetsråds resolution 1325 om kvinnor, fred och säkerhet och om vapenindustrin.

Försvarsminister Sten Tolgfors hade avslagit denna anhållan med motiveringen:

”Mot bakgrund av den mängd angelägna frågor EU:s försvarsministrar har att diskutera och hantera under det informella försvarsministermötet i Göteborg, kommer det emellertid inte ges möjlighet att genomföra överläggningar i enlighet med er förfrågan.”

När de 27 försvarsministrarna (varav tre är kvinnor) var församlade på sitt informella toppmöte för att dryfta en mängd angelägna frågor fick vi kvinnor och det civila samhället inte en möjlighet att framföra våra synpunkter på dessa frågor. Detta trots att Sten Tolgfors i samma brev säger, att FN:s säkerhetsråds resolution 1325 är en prioriterad fråga för regeringen och att en ny handlingsplan för 1325 för perioden 2009 – 2012 håller på att genomföras på nationell, regional och global nivå.

Det skulle ha varit en fjäder i hatten för Sten Tolgfors, att låta Annelise Ebbe, ordföranden för Women International League for Peace and Freedom (WILPF), Danmark, Gunnar Westberg, representant för Yr-

Demonstrerande kvinnor i Brunnsparken i Göteborg fick hålla hårt i budskapen till krigsminister Sten Tolgfors

kesgrupperna mot kärnvapen och Läkare mot kärnvapen, Karin Utas Carlsson, Lärare för fred, Kirsti Kolthoff, ordförande för IKFF, svenska sektionen och Gudrun Tiberg, KFF, väst, få bidra med sina synpunkter på säkerhetsarbete utifrån en civil krishantering. Då hade försvarsministern kunnat visa EU:s ministrar hur resolution 1325 får genomslagskraft i praktiken.

Därför bjöd Fredsam också samma dag in till ett seminarium där representanter för fredsrorelsen förde en tänkt dialog med EU:s beslutsfattare. Seminariet kallades ”Från krigskultur till fredskultur.

*Gudrun Tiberg, text
Anita Wahlberg, foto*

De danska medsysterarna, Mathilda Feldhaus och Elisabeth Kej Åradsson fick kämpa i den göteborgska snålblåsten.

Kerstin Sundgren

Karin Lidén

Två goda vänner och trogna KFF medlemmar, har gått ur tiden

Kerstin blev 90 år och Karin 94 och båda förblev livet igenom samma engagerade, okuvliga kvinnor som tidigt lärde sig att se mer till andra människors väl än sitt eget.

Båda föddes under och efter första världskrigets slut och upplevde sina ungdomsår i ett Europa sargat av krig för att sedan under ungdomsåren vara med om ännu ett krig som ödelade stora delar av Europa. Detta glömde de aldrig, de förstod, som många andra kvinnor i deras generation, hur mycket fred och frihet betyder för alla människor – inte bara i de länder som drabbats av förödelse utan även i vårt land där båda krigen satte djupa spår.

Kanske var det dessa erfarenheter som utgjorde grunden till deras djupa fredsengagemang, att de alltid ställde upp när vi tillsammans planerade och protesterade mot kärnvapen och vapenhandel.

Både Kerstin och Karin var verkliga fredsvänner som berikade oss alla med sina kunskaper och alltid ställde sin tid och sitt kunnande till förfogande.

Vi minns våra kära vänner, med vemod - men också med tacksamhet när vi tänker på allt vi upplevt och åstadkommit tillsammans - under mer än 30 års fredsarbete.

Bibbi Steinertz

Ulla Lindström 100 år

I år skulle Ulla Lindström ha fyllt 100 år. De äldre av oss minns henne mycket väl. Men med tanke på yngre läsare kan några data nämnas; Ulla Lindström var socialdemokratisk ledamot i riksdagen 1946-1970. Hon var 1947-1954 sakkunnig i Handelsdepartementet och 1947-1966 ombud i FN:s generalförsamling. Åren 1954-1966 var hon konsultativt statsråd med ansvar för familje- och bistandsfrågor, men hon lämnade regeringen då hon inte fick gehör för ökad u-hjälp. 1971-1978 var hon ordförande i Rädda Barnens riksförbund.

Ulla Lindström hade ett mycket starkt engagemang för freden. I mitten av 1930-talet arbetade hon – då hette hon Ulla Alm- med fredsfrågan tillsammans med Barbro Alving (Bang), Karin Boye, Alva Myrdal, och Elin Wägner med flera.

Detta ledde 1935 till en resolution underskrivet av omkring 22.000 kvinnor med krav att beslutfattarna bland annat inte skulle dölja sanningen om civilbefolkningens öde under krig.

Trots alla fredansträngningar under 1930-talet utbröt ändå andra världskriget 1939 fram till augusti 1945 då atombombarna fälldes över Hiroshima och Naghasaki. Efter de bombarna tog Ulla Lindström och andra kvinnor upp kampen mot svenska kärnvapen. I flera år var det tal om att Sverige skulle ha egna kärnvapen, någon som en del tunga politiker önskade och som Sveriges överbefälhavare också önskade. I opinionsundersökningar ville många svenskar också ha svenska kärnvapen.

Under 1950-talet var Ulla Lindström ofta anlitad som talare vid fredsrelsens möten och kurser på olika platser. Det var väl inte minst hennes förtjänst att det socialdemokratiska kvinnoförbundet 1956 deklarerade att man motsatte sig alla planer på svenska kärnvapen.

Ulla Lindström och Inga Thorsson lyckade tillsammans med några män påverka opinionen i kärnvapenkritisk riktning och dessbättre blev det ju inte några svenska kärnvapen.

Vi har all anledning att vara tacksamma för Ulla Lindströms insatser.

Thorild Dahlgren, Gävle

Källor: bl a Per Anders Fogelström:
Kampen för fred, 2.a uppl.1983

*Kvinnor
för fred*
4/09

LÅT DE APATISKA BARNEN FÅ STANNA!

För närvarande har vårt informella nätverk kontakt med cirka 30 utvisningshotade barn med svåra uppgivenhetssymptom. Flera är i sista stadiet, dvs apatiska, sonmatade och som bara andas.

För flera av dessa svårt sjuka barn planeras verkställighet. Ett barn utvisades 28/8-09 och vi vet att han idag har det mycket svårt.

Asylrätten är en grundläggande mänsklig rättighet som slås fast i artikel 14 i FN:s Allmänna förklaring om de mänskliga rättigheterna. Genèvekonventionen förbjuder att någon skickas till ett land där han/hon hyser välgrundad fruktan för förföljelse på grund av sin ras, religion, nationalitet, tillhörighet till viss samhällsgrupp eller politiska åskådning.

Men verkligheten i EU och Sverige är den att asylrätten satts ur spel. Vi som är med i den här facebookgruppen accepterar inte att barn med svåra uppgivenhetssymptom och eller post-traumatiskt stressyndrom deporteras till sina hemländer som är orsaken till varför dessa barn givit upp. Många av dessa barn har upplevt traumatiserande övergrepp mot sin familj och sig själva – oftast på etniska grunder och deras hemländer vare sig vill eller kan skydda dessa våra minsta små. Den nya asylprocessen i migrationsdomstolarna har tyvärr inte inneburit den förbättring av rättssäkerheten som många hoppades på. I flertalet av dessa fall har ingen muntlig förhandling ägt rum och barnen och deras föräldrar har inte i domstol fått framföra sina skäl till varför de vill stanna här.

När det gäller humanitära hänsynstaganden – synnerligen ömmande omständigheter – innebär praxis att kravet är att ”deporteen” ska vara ”transportabel.” Dessa barn är i och för sig ”transportabla”- de ligger ju tysta och stilla redan - men vi kan inte acceptera att man i ett civiliserat samhälle behandlar barn på detta sätt. Det går också på tvärs mot vad riksdagen uttalade när den nya utlänningslagen antogs: ”Syftet med förslaget är att beträffande prövningen av ärenden som rör barn mildra praxis så att portalparagrafen om barn får det avsedda genomslaget.

Vi kräver av Riksdagens samtliga partier, av migrationsminister Tobias Billström och generaldirektör Dan Eliasson att snarast ingripa och häva verkställigheterna för dessa familjer med akut sjuka barn.

Eva Wilks

Kvinnor för fred

RIKSÅRSMÖTE 2010

Lördagen den 17 april

kl 11.00 - 15.00

ABF, Sveavägen 41, Stockholm
Per-Albin rummet

*Efter årsmötesförhandlingar och paus
med enkare förtäring planeras föredrag
och diskussion*

Motioner till årsmötet skall skickas till:
KFF Breda gatan 6 115 21 Stockholm eller via
e-post: kff@telia.com, senast den 30/3-10

FNs säkerhetsråd har under hösten antagit ytterligare två resolutioner som bygger vidare på resolutionerna 1325 och 1820.

Den 30 september 2009 antogs Resolution 1888 som ett viktigt steg för:

- att stärka FNs samlade arbete med att stoppa sexualiserat våld mot kvinnor.

Den 5 oktober 2009 antogs Resolution 1889, som bland annat beslutat:

- att inom ett år erhålla en rapport om kvinnors deltagande i fredsarbete i postkonfliktområden och indikationer för uppföljning av arbetet med resolution 1325
- att tillsätta en styrgrupp med ansvar att samordna satsningar inför resolution 1325s 10-års jubileum den 31 oktober 2010

Läs innehållet i resolutionerna på FNs hemsida.

SAMLA

Kvinnor För Freds styrgrupp

GÖTEBORG

Karin Jonegård, Lars Siggegården, Utby
54 293 Mariestad, 073-621 361, karinjonegard@spray.se
Gudrun Tiberg, Silvermyntsg. 9, 414 79 Göteborg
031/62 67 01, gudrun.tiberg@gmail.se
Awaz Daleni, Smaragdsg. 24, 421 49 Va Frölunda,
031/7146706, awazdaleni80@yahoo.se

HALMSTAD/LAHOLM

Susanne Gerstenberg, Smedjegatan 3, 312 30 Laholm
0430/129 30, susanne.gerstenberg@telia.com

HUDISKVALL/SUNDSVALL

Inger Holmlund, Hamnvägen 32, 820 76 Jättendal
0652/161 70, holmlundinger@hotmail.com>

HÖGANÄS

Maria Hagberg, Hultabogatan 20, 263 38 Höganäs
0733/48 44 00, maria.hagberg@swipnet.se

KIRUNA

Gun-Britt Mäkitalo, Lars Janssons gatan 14, 9tr
98131 Kiruna, 0980/61 386,
098061386@bredband.net

KUNSÖR

Eva Wilks, Aspensten, 736 91 Kungsör
0227-210 64 - 070/605 36 55, eva.wilks@swipnet.se

STOCKHOLM

Inger Stark, Nordmarksvägen 27 4tr, 123 72 Farsta
070/619 41 24, inger.stark@minheder.nu
Lena Steinholtz-Ekecrantz, Foklungag. 118-120,
116 30 Stockholm, lena.steinholtz.ekecrantz@socialstyrelsen
Åsa Widén, Wargentinsgatan 5 D, 112 29 Stockholm
08/654 97 17

UPPSALA

Astrid Möller, Faringe-Bärby, Johannelund
740 10 Almunge, 0174/210 57,
amjohannelund@hotmail.com
Clary Hofring, Getramsvägen 1, 743 40 Storvreta
clary.hofring, viska60@spray.se

NÄSTA SAMLA
5 - 6 januari 2010

KONTAKTKVINNOR

Alingsås: Cahtarina Stenberg, Åsgatan 1
441 51 Alingsås, 0322/63 74 69

Enköping: Marianne Kekonius, Nederby Vallby,
745 98 Enköping, 0171/81 333
e-post:marianne.kekonius@lul.se

Göteborg: Gun Holmertz, Fjällkåpan 6,
42 449 Angered, 031/331 08 61

Halmstad/Laholm: Agneta Eriksson,
Gaggegatan 17 302 41 Halmstad, 035/129150
e-post:eriksson.035129150@telis.com

Kiruna: Eva Jonsson, Åkaregatan 8 A
98 132 Kiruna, 0980/19 403. Kotor:Falks hus,
Finngatan 4, 98 331 Kiruna

Linköping: Barbro Linderöth, Rosendal,
Skeda, 58 597 Linköping, 013/88 107

Lund: Ninna Widstrand, Ö. Vallgatan 57
223 61 Lund, 046/152291,
e-post:ninna.widstrand@swipnet.se

Ludvika: Elise Kulla, Östra Storgatan 16 A
771 50 Ludvika, 0240/16 229

Lysekil: Inger Sterneskog, Ga Strandg. 41 B
Lgh 16, 453 31 Lysekil, 0523/160 20

Norrköping: Eila Ekener, Ölandsgatan 7
602 36 Norrköping, 011/10 50 56

Stockholm: Lena Palmstierna, Landåvägen 10
131 49 Nacka, 08/71 85 372

Sundsvall: Hjärdis Johansson, Faktorigatan 6
853 56 Sundsvall

Uppsala: Kersti Ertem, Ewa Lagerwalls väg 28,
756 43 Uppsala. kersti.ertem@bredband.net

Vänersborg: Anna-Bodil Bengtsson, Kronog. 25 B
462 30 Vänerborg, 0521/19 436

Värnamo: Inger Peterson, Slottsvägen 8
331 00 Värnamo, 0370/16 738

Östersund: Eivor Nordman, Na Strandv. 19
832 41 Frösön, 063/12 88 57

Östhammar: Karin Haukala, Sydvästra gräns 2,
742 00 Östhammar, 0173/21 682

Medlemsavgifter 2010

Årsavgift Riks 170 kr, Pg 439 12 25 -2
Stödmedlem 100/år, stud + fam.medl 50kr/år
Stockholm + 70 kr = 240 kr Pg 87 36 27-4
Uppsala + 80 kr = 250 kr Pg 55 41 16-4

Glöm inte att ange avsändare

Kvinnor för fred

En fredsförening med kvinnoperspektiv som grund Partipolitiskt och religiöst obunden!

Kvinnor för Fred:

- * Säger ja till en värld fri från kärnvapen
- * Säger ja till en vapenfri värld
- * Säger nej till vapenexport
- * Säger nej till rovdrift och miljöförstöring
- * Säger nej till våld och förtryck

Kvinnor för Fred är en förening med internationella förgreningar. I Sverige finns lokalföreningar på ett tiotal platser. Lokala föreningar liksom internationella arbetar självständigt med egna aktiviteter och samma stadgar för ett gemensamt mål.

Kvinnor för Freds tidskrift utkommer 4ggr/år

Vill du arbeta för en fredlig värld utan våld? Gå med i Kvinnor för Fred!
Ring eller skriv till Kvinnor för Fred, tel/fax: 08/667 97 27 - Mobil 076/117 97 27
E-post: kff@telia.com - www.kvinnorforfred.se

☐

Jag vill bli medlem i Kvinnor För Fred/Starta en KFF-grupp på min ort

☐

Jag/vi vill veta mer om Kvinnor För Fred

Namn: _____ Adress: _____

Postadress: _____ E-post _____

Kvinnor för Fred

Gamla Brogatan 27, 111 20 Stockholm, Red: Breda gatan 6, 115 21 Stockholm

e-post: kff@telia.com - Tel/fax: 08/667 97 27

Organisationsnummer 802 010-4603